

[Levinson.]

Jeg ved, at det kniber med at gennemføre Boligbyggeriet inden for de fastsatte Laanebeløb; men jeg gaar ud fra, at Arbejderen, hvor det er fornødent, har Lov til at supplere Laanebeløbet med det kontante Beløb, som han selv maatte kunne præstere som sit Bidrag til Boligens Opførelse.

Jeg er enig i, at det er betænkeligt at forhøje de i Loven fastsatte Laanebeløb. Risikoen for, at dette vilde medføre større Byggeomkostninger, er meget stor, og det er min Tro, at det vilde være farligt for Arbejderne fremefter at binde sig for større Omkostninger ved deres Boliger end dem, som medgaar til Forrentning, Afdrag, Skatter og Afgifter vedrørende Boligen inden for de i Loven fastsatte Omkostningsbeløb.

Det forekommer mig overmaade glædeligt, at det samtidig har vist sig nødvendigt at forhøje de hidtil bevilgede 15 + 5 Mill. Kr. til 25 Mill. Kr. Thi det viser, at selv om Boligbyggeriet paa Landet med de nuværende Byggeomkostninger har store Vanskeligheder at kæmpe med, er der en Trang hos Arbejderne paa Landet til at skabe sig eget Hjem. Loven gør det muligt for Arbejderne at følge denne Trang, og det er vel egentlig det bedste, der kan siges om den.

Jeg vil derfor takke Ministeren ogsaa for dette Lovforslag, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til dets hurtige Gennemførelse her i Tinget.

Hans Conrad Koefoed: Ved Lov Nr. 139 af 13. April 1938 om Opførelse og Udleje af Arbejderboliger m. m. paa Landet stilledes 6 Mill. Kr. til Raadighed for Formaalet. Ved Tillægsloven af 1940 forhøjedes Beløbet til i alt 15 Mill. Kr., og gennem det Lovforslag, vi her behandler, foreslaas det yderligere forhøjet med 10 Mill. Kr. til i alt 25 Mill. Kr.

Heraf kunde det se ud til, at en Lovgivning som denne har været tiltrængt og derfor ønskelig. Jeg vil dog ikke undlade at sige, at jeg tror, at Efterspørgselen efter disse Laan foruden en naturlig Trang, som utvivlsomt har været til Stede, sikkert ogsaa skyldes de ekstraordinært vanskelige Forhold, der for Tiden findes paa Udstykningens Omraade. Som fremhævet ved tid-

ligere Lovforslags Behandling foretrækker jeg, og jeg ved mange med mig — jeg tror ogsaa, det gælder den højtærede Landbrugsminister —, saa absolut Udstykning til selvstændige Landbrugsbedrifter, naar det gælder om at bevare Landboudommen paa Landet, og jeg vil derfor i nogen Grad advare imod at fremme en Udvikling som den, der at dømme efter den stærke Brug af Loven om Arbejderboliger synes at være i Gang.

Naturligvis kan man slaa sig til Taals med, at selv med det foreslaaede Tillæg, hvorved Beløbet kommer op paa i alt 25 Mill. Kr., vil der alligevel kun kunne opføres godt og vel to Landarbejderboliger i hver dansk Landkommune gennemsnitlig, og det vil jeg ogsaa slaa mig til Taals med endnu denne Gang, men jeg vil dog henvende Opmærksomheden paa, at disse Landarbejderboliger ikke opføres jævnt fordelt over hele Landet. I enkelte Kommuner, hvor man paa Grund af et eller andet ekstraordinært Arbejde øjeblikkeligt har Brug for flere Arbejdere, opføres der et betydeligt større Antal end andre Steder, og det kan maaske paa forskellig Maade komme til at virke generende for vedkommende Kommune i Fremtiden.

Jeg har, som sagt, ikke villet undlade at gøre opmærksom paa dette Forhold, fordi jeg vil anse en fortsat stærk Udvikling paa dette Omraade, maaske paa Bekostning af en almindelig Udstykning til Landbrugsbedrifter, for mindre heldig, men trods disse Betænkeligheder kan jeg altsaa gaa med til, at der nu stilles yderligere 10 Mill. Kr. til Raadighed for Formaalet.

I Lovforslagets § 2 er der foreslaaet en Ændring i den nugældende Lovs § 10, Stk. 1, som jeg anser for at være af principiel Natur, og som desværre bryder med et Princip, som jeg altid har tilsluttet mig, nemlig dette, at det offentlige kun bør hjælpe de enkelte Samfundsborgere, som har vist Vilje til at hjælpe sig selv. Kravet om, at vedkommende selv skal betale $\frac{1}{10}$ af Omkostningerne, som tidligere har været stillet, forekommer mig at være saa beskeden, at det ogsaa maatte kunne oprettholdes i Fremtiden.

Hvad angaar det gavnlige ved Opsparing, samfundsmæssigt set, behøver man kun at henvise til Nationalbankdirektørens